

El nou doctor parlà sobre el «llemosí» a la València del XVI

Sermons apòcrifs

Servir a Déu e anar a Mammona

«E n lo present sermó yo entén a declarar a vostra bona devoció los grans deffalliments e molts que han les riqueses temporals, per ço que quiscú les menyspreu de cor, e governar-se de aquelles segons la voluntat de Déu» (predicava sant Vicent Ferrer).

«Aquesta paraula preposada diu així: *No podets servir a Déu e anar a Mammona*. Aquest nom se pren de dues maneres en la Scriptura. E segons la sua pròpia significació o interpretació, significa lo dimoni príncep de avarícia, qui tempta de avarícia dels béns terrenals.»

Doncs, vet aquí que el Pare, cansat de tanta monotonía, va encarnar-se en Dalí i va baixar a la Terra, on va unir-se amb la Gala, verge i mare. Ell va predicar a París, a Portlligat, a Nova York, a Hollywood, i no a Samària, a Galilea i a Judea, com havia fet en aquella altra encarnació seva.

La seva paraula va ser escoltada per les multituds, però mai no entesa per ningú. En canvi, quan predicava en pintura sí, que tothom es veia amb cor d'interpretar-lo i de seguir-lo. Els reis donaven la seva corona per una obra de Dalí (per un miracle de Gala), els magnats

sacrificaven la seva fortuna les belles donaven el seu cos. I vet aquí que es tornà a engegar una altra religió; una religió que substituï el signe de la creu, de la primera encarnació, per la essa majúscula amb dues ratlletes verticals, és a dir el signe del dòlar.

La cosa prengué peu, i aviat no li mancaren apòstols i deixebles, al Mestre. El poal rajava per a tothom.

Però, com que no estava escrit que el Mestre morís crucificat, al cor de la joventut, resulta que Ell, l'encarnat, anà envellint, anà envellint, i la flama del seu missatge es mitigava però no s'apagava mai del tot.

Els seus apòstols ja començaven d'estar neguitosos perquè així no hi havia manera que els arribés l'hora d'escampar i propagar ells l'obra del Mestre.

En canvi, institucions i governs d'origen i naturalesa adversa o circumspèta, davant el missatge d'aquest creador, ara s'afanyaven a afalagar-lo per tal que la seva obra no s'esbarriés. Això de l'estètica és tan circumstancial, que no se sap mai; tan aviat un estil personal resulta massa amanerat com pot esdevenir l'evangeli del poder.

Passats tots els anys del món, la veu del Mestre ha-

via arribat a perdre tota la vella vehemència, però va ser precisament aleshores quan restaren al seu costat, més prop que mai, uns quants apòstols: el jurisperdent, el mercader francès, l'auriga i, sobretot, el pintor escolà, que havia imitat la veu del Mestre, en els últims temps, per tal que aquells qui la desitjaven no es quedessin sense.

Tal va ser l'escalfor que li procuraren, que l'abrusaren en flames. El zel de cadascun era tan i tan particular que s'arribà a contraposar al dels altres. El Mestre els veia i els deixava fer i a cadascun prometia la glòria de la seva successió. Ells el corresponien individualment per veure qui el podia complaure millor, tot i que la impaciència per acomplir l'apostolat del seu testament ja era irresistible. Ja l'un blaslava l'altre, i el Mestre deixava fer; ja l'altre perjurava contra tots, i el Mestre deixava fer; ja aquell prevaricava per excés de fervor, i el Mestre deixava fer; ja tornaven els apòstols repudiats, per acusar els primers, i el Mestre deixava fer; ja tots estaven contra tots, perquè l'obra del Mestre semblava a cadascun massa valuosa per aventurar-la a mans de cap altra persona, i el Mestre deixava fer; ja anaven a arrapa i estira cabells i s'anaven destruint entre ells, i el mestre somreia; ja no en restava ni un, ni el mateix pintor (èmul del sant Joan de l'altra encarnació), que s'havia potser destinat a continuar l'obra del Mestre. I el Mestre sobrevivia a tots i s'enlairava a la glòria dels genis eterns i tornava a confondre's amb el Pare, ell tot sol.